

— Не . . . сигурно съмъ се излъгала, дълбокомислено клатеше глава старата юрдечка. Това яйце не е нищо друго освѣнъ запъртъкъ — красиво отвѣнъ, а празно вжтрѣ.

— А азъ мисля, че ти си просто глупава птица! викаше извѣнъ себѣ си отъ злоба Коко.

И се започна цѣлъ скандалъ. Юрдечката отчаяно викаше :

— Охъ, оле! умирамъ !

Коко, забравилъ своя бждащъ синъ, се скара съ цѣлия дворъ като най-простъ селски пѣтель.

Гължбитѣ се смѣха и гукаха на покрива :

— Хубаво, ху-ба-во, мно-го-ху-ба-во!

Този шумъ събуди старото куче, което не можеше да търпи кавгитѣ.

— Хей, защо вий глупѣйте, излая и се хвърли между разярения Коко и обидената юрдечка. Хайде вървете си! И той застрашително се озъби.

Не остана друго освѣнъ да са разотидатъ. Сърдито като се отърсваше, юрдечката загъргара въ своето корито, а Коко кацна на стобора и дълго врѣме нѣщо си викаше съ прѣсипналь гласъ.

А бѣдната Пѣструшка все лѣжеше надъ червеното яйце и се измжчваше съ гладнитѣ си пиленца.

Тя, разбира се, бѣше готова да напусне бждащия царъ, но Коко не искаше и дума да чуе за това.

— Ако ти излѣзешъ само отъ рѣшетото, азъ ще те напусна и ще се ожена за нашата сѣсѣдка! Тѣй си знай! рѣшително заяви той. А това бѣше не малка бѣда.

Ала въ едно хубаво утро вратата на плѣвнята се отвори и влѣзе една сгърбена баба, а подиръ нея се промъкна и малкото чернооко момиченце.

— Защо нашата пѣструшка тѣй дълго врѣме се заседѣ надъ яйцата? каза бабичката, като се навеждаше надъ рѣшетото.

— Та вече пиленцата се измжтили! Погледни, чедо!

И тя подигна Пѣструшка — въ рѣшетото ос-